

noctibus
et die uno.

morte liberavit : per diem autem , vita gratiæ , quam nobis acquisivit. Non fuit corruptum corpus , juxta vaticinium : *Non dabis sanctum tuum videre corruptionem* : quia si corruptum fuisset , utiquè et à personâ Verbi destitutum. Nihil autem reliquit , quod semel assumpsit. Utinam à corruptione peccati ego præserver , ne à Deo unquam deserar ! Amen.

PARS QUINTA MEDITATIONUM.

De resurrectione Christi , et consequentibus mysteriis.

INTRODUCTIO

QUINTÆ PARTIS.

De scopo Viæ unitivæ.

MEDITATIONES *viæ unitivæ* finem seu scopum habent *unionem* cum Deo ; de quâ S. Apostolus : *Qui adhæret Domino , unus spiritus est cum eo.* Et ^{17.} *1 Cor. 6.* quamvis hæc propriè perfectorum sit , tamen ad eam etiam incipientes ac tirones suo modo aspirare debent. Quod uti facilius intelligatur , sciendum est *unionem* tribus præcipuè modis fieri : 1. Intellectu ; 2. voluntate ; 3. vitâ ac moribus ipsis. Intellectu fit , cum Deum intra nos ipsos portamus ; memoriâ nostrâ quasi hospitio illum excipiendo , eumque cognitione plenâ atque integrâ percipiendo : ut paulatim intellectus noster fiat viva quædam imago atque exemplar vivum ipsius Dei , in quem *revelatâ facie...* ^{18.} *2 Cor. 3.*

transformemur... tanquam à Domini Spiritu. Et addidit Apostolus, *speculantes* : ut intelligamus hanc transformationem, per meditationem præcipuè fieri; conando, ut ea quotidie in nobis clarior, atque perfectior evadat. 2. Voluntate fit ista unio, cum illa à seipsâ egrediens, bonitatem intellectu cognitam amplectitur; eam amando, in eâ sibi complacendo, et quàm conjunctissimè fieri poterit, eâdem perfruendo : prout in magno illo mandato (*diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo... animâ... mente... viribus*) indicatur; omnes videlicet affectiones, desideria, atque intentiones in eum trahendo, atque transfereudo. Ex quo varii affectus sequi solent : quales sunt isti. 1. Admiratio tantæ Majestatis et perfectionum ejus. 2. Gaudium, eo quòd Deus tam excellens sit, et tanta faciat. 3. Laus et gratiarum actio pro tot donis; cum desiderio eum videndû, possidendi, honorandi, eique obediendi; optando ut omnes illum agnoscant, ament illique serviant. 4. Zelus fervens divinæ gloriæ, et salutis animarum. 5. Fiducia de ejus bonitate, providentiâ; unâ cum timore : non illo servili (quem *caritas foras mittit*) sed filiali; verendo ne ab eo unquam separetur, aut quid committat, unde justè tanta Majestas offendatur; dolendo etiam de peccatis omnibus, quibus justam ejus offensionem olim potuit incurrisse. 3. Unio est similitudo quædam in vitâ et moribus, fundata in perfectâ conformitate voluntatis humanæ cum divinâ, in omnibus, tam prosperis, quàm adversis : ex quâ

Luc. 10.
27.1 Joan. 4.
18.

oritur exercitatio virtutum omnium ad christianam perfectionem spectantium, quibus homo Deo assimilatur; dicente Domino : *Estote perfecti sicut et Pater vester cælestis perfectus est.* Unde etiam sequitur illud Apostoli : ut *speculantes gloriam Domini*, per meditationem in eandem imaginem transformemur, transeutes à claritate cognitionis in claritatem affectûs, ac imitationem virtutum : donec ille *Deus Deorum* clarè tandem à nobis videatur in Sion. Matt. 5.
48.
Ps. 83. 8.

Et quoniam cogitationis Dei in hâc vitâ modus (sicut rerum spiritualium magistri docent) duplex est : Unus speculativus, procedens à naturali intellectûs nostri lumine per fidem illustrato, meditando Dei ipsius perfectiones; adhibito duplici speculo, creaturarum scilicet, ac S. Scripturæ, quibus in hâc vitâ ad cognitionem juvamus : Alter practicus, procedens à supremo dono Spiritûs sancti quæ *Sapientia* dicitur, quasi sapida scientia, ut in Introductione Partis quartæ dictum : notandum, quòd fundatur iste in experientiis admirandis, quas nos ipsi in animabus nostris quotidie sentimus, ex illustrationibus cælestibus, et affectibus internis caritatis et amoris Dei; quibus aliquandò gustamus ac videmus etiam in hâc vitâ, quàm *suavis est Dominus*; comprehendendo et experientiâ quasi palpando, quæ sit *latitudo caritatis, longitudo æternitatis, sublimitas divinæ essentia*, ac *profundum sapientia* Dei : quem *nosse, consummata justitia est : et scire... virtutem ejus radix est immortalitatis*; quia vita immor-

S. Th. 2. 2.
S. Diony.
S. Bern.
Bonav.
Gerson.

Ps. 33. 9.

Ephes. 3.
18.

Sap. 15. 3.

talis ex æterni Dei cognitione et virtutum illius imitatione procedit. Quæ quidem cognitio, optimè eam experiendo, addicitur; sicut dulcedo mellis, aut vini efficacia nunquam melius certiusque cognoscitur,

S. Th. 2.2. quàm si delibetur, atque gustetur. Ideòque optare
11. 9
Rom. 12. 21 possimus (teste D. Thomà) Dei voluntatem bonam, beneplacentem et perfectam cognoscere, ne ab eà unquam deflectamus.

Hinc cognoscitur quis sit finis principalis meditationum quintæ et sextæ Partis; scilicet prima Dei cognitio, ut secundam assequamur, ac fruamur unitione voluntatis et bonitatis infinitæ. Et quamvis contemplationis præcipuus scopus sit ipsa Divinitas, atque infinitæ perfectiones Dei, cum quo homo unus spiritus efficitur: ad eam tamen etiam spectant mysteria humanitatis, atque incarnationis Filii Dei:

Joan. 17. 3. ipsomet testante: *Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, et vivum, et quem misisti, Jesum Christum.* Qui et delicias spiritales in sacra

Joan. 10. 9. humanitatis suæ cognitione constituit, dicens: *Ego, quâ homo, sum ostium, per quod ingredi licet ad Deum: Per me si quis introierit, verâ fide credens in me et in Patrem, salvabitur; et ingredietur, et egredietur, à mysteriis humanitatis ad altissima secreta supremæ Divinitatis; et pascua inveniet, spiritualis devotionis ad animæ refectionem, etc.*

Et quoniam Christus duplicem vitam traduxit: unam mortalem et patibilem; alteram immortalem et impatibilem: Meditationes quintæ Partis (quæ

sunt de vitâ ejus gloriosâ) propriè pertinent ad perfectos, qui Christum nôrum, non secundum carnem 2 Cor. 5. patibilem, sed secundum spiritum glorificatum. 16.

MEDITATIO PRIMA.

Descensus animæ Christi ad inferos.

PUNCTUM I.

ERAT limbus locus in inferioribus terræ partibus, undè etiam vocatur infernus; in quo detinebantur animæ omnium justorum jam purgatæ, expectantes redemptionem per Christum: quarum hæc erat occupatio, desiderare illum ardentissimè; qualia fuerunt prophetarum vota in hæc vitâ; imò et multò ferventiùs. Atque ita dicebant: *Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, et salutare tuum da nobis; et similia.* Quos Joannes Baptista ante Christum defunctus, spe solatus fuerat adventantis Salvatoris, ad ipsos liberandos. In quo etiam præcursoris munus exhibuit. Cogitabo similiter me ipsum in hoc corpore, tanquam carcere, detentum; cupiamque dissolvi, et esse cum Christo, ingemiscens cum divo Paulo: *Infelix ego homo! quis me liberabit de corpore mortis hujus? et cum Davide: Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte; dum dicitur mihi quotidie; Ubi est Deus tuus? et: Educ de custodiâ animam meam, ad confitendum nomini tuo.*

Limbus
quid.

Suspiria.
Ps. 84. 8.

Documentum.

Rom. 7. 24.
Ps. 41. 4;
et 141. 8.